

Jedno s knjigom

Draga moja Tugo...

pišem ti jer bih te htjela preispitati nekoliko pitanja. Već me dugo muče neka pitanja i voljela bih čuti tvoj odgovor.

Događa se to svaki puta kada čitam. Zašto me tjeraš da plačem na izmišljenim likovima iz knjiga? Zašto me stegneš oko srca kada me knjiga podsjeti na nešto što mi se dogodilo u životu? Zašto mi zarosiš oko svaki puta kada otvorim njene korice? Tugo, zašto me posjetiš svaki put kada prelistam stranice priče tuđih ili izmišljenih života? Zašto mi vraćaš onaj isti osjećaj? Zašto me rasplačeš nad citatom iz tih korica koji me u srce više pogađa nego kad bih primila deset metala iz revolvera? Znaš, Tugo, kada god primim u ruke te knjige, osjećam kad da si me zagrlila oko struka i da me ne puštaš pa sam primorana i dalje čitati, i čitati, i čitati bez stajanja. Možeš li mi dati odgovor?

Znaš li zašto kroz mene prostruji toliko osjećaja koliko je i riječi u knjigama? Znaš li zašto su mi one najveća bol, a ujedno i najveća utjeha? Zašto svaka rečenica u tim knjigama pogađa moje srce kao da su čavli, ali čavli koji sjedaju točno na svoje mjesto? Kada neku knjigu, osjećajima tešku preko sto kila, stavim *friško* pročitano na policu, osjećam se jače, a ne slabije. I svaki se puta sve to ponavlja... u nekoj drugoj knjizi, na nekim drugim listovima i u drugim riječima.

Znaš.. iako me često posjećuješ tijekom čitanja, ona mala sreća koju doneseš sa sobom prevlada i natjera me da iznova posegnem za knjigom. Hraniš me svojom dubinom i plivam u tvojim predjelima. Na kraju ipak osjetim vedrinu. Jer knjige su zakon zbog trenutka u kojem shvatimo da s njom postanemo jedno.

Dora Kužnar, 7. razred, OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok